

LĀTVAS

No. 35. Metai XII

Rugpiūčio-Aug. 27, 1932

LĀSR valst.
respubliknē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GALAT. 5, 25—6, 10

BROLIAI: Jei dvasia gyvename, dvasia ir elgkimės. Nepasidarykime tuščios garbės geidžiančiais, viens kitą kiršinančiais, vienas kitam užvydinčiais. Broliai, jeigu žmogus ir bus atsidavęs kokiam nors nusidėjimui, jūs, kurie dvasiniai esate, pamokykite tokį švelnumo dvasioje, nusi-manydamas, kad ir tu netaptumei gundomas. Vienas kito sunkenybės nešiokite, ir taip Kristaus įstatymą išpildysite. Nes jei kas nusimano save esant kuom nors, kuomet jis yra niekas, pats save suva-džioja. Savą gi darbą kiekvienas teištve-ria ir taip iš savęs teturi garbę, o ne iš kito. Nes kiekvienas savo naštą nešios. Ir tas, kuris yra žodžiu mokinamas, tesidalina visokiu geru su tuom, kurs pats save mokina. Neapsigaudinėkite: Dievas nepasityčiotinas yra. Nes ką žmogus pa-sės, tą ir surinks, nes kuris žmogus sėja savo kūne, tas ir surinks iš savo kūno su-puvimą; kuris gi sėja dvasioje, tas iš dva-

E v a n g e l i j a .

LUK. 7, 11—16

ANUO metu Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinosi Naimas: draug su juo ėjo Jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiarti-nant gi Jam prie miesto vartų, štai buvo išnešama numirėlis, vienatinis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas delei jos, jai ta-rė: Neverk! Ir Jis prisiartino ir prisilie-tė neštuvu. (Tie gi, kurie nešė, sustojo). Tuomet Jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkies. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O Jis atidavė jį jo motinai. Visus gi apė-mė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą.

sios surinks amžiną gyvybę. Darydami gi gerą, nepavargkime, nes savo laiku rink-sime nepavargdami. Taigi, kol turime lai-ko, darykime visiems gerai, labiausiai gi tikėjimo namiškiams.

PRAŠO PASIMELSTI

Iš niekur pagalbos nesulaukiant ir dar-bo nebegaunant, prašome “Laivo” skai-tytojų mūsų vargšų intencija sukalbėti “Sveika Marija!...

Švč. Marijos Ištvėrmės Dorybė

Oi kaip ne lengva žmogui išsilaikyti ant išganymo kelio, nenuilsti einant dorybių keliu! Mat, piktoji dvasia, lyg kad liūtas murodamas vaikščioja aplinkui, ieškodamas ką praryti," griebdamasis įvairiausių priemonių žmonėms nubaidyti nuo sunkaus DIEVUI tarnavimo kelio: tai patsai stengiasi savo pagandomis ir gudriais išvedžiojimais mus suklaidinti, tai pasikviečia talkon mūsų kūną su jojo piktais palinkimais, tai pasaulį su jojo vyliojančiais smagumynais! ir tai pajuokia, tai pagraso, tai persekioja taip, kad žmogus nustoja jėgų ir pasiduoda! Be šios dar įvairios nelaimės, priešingumai, sunkenybės ir žemiški pavojai nudūlina žmogų nuo tikrojo išganymo kelio! Reikia didelės Aukščiausiojo pagalbos, kad žmogus šitoje gyvenimo kovoje dėl savo amžinosios laimės išeitų nugalėtoju.

Ir DIEVAS neapleidžia gerų norų žmonių: Jis trokštantiems ištikimai Jam tarnanti suteikia galingų, sustiprinančių sielas priemonių ir būtent šiuo atveju tvirtumo, arba ištvėrmės dorybę, kuri sustvirtindama sielą, padeda jai išvengti pavojų, prašalinti kliūtis ir nugalėti, arba pagaliau, kantriai pakelti gyvenimo sunkenybes.

Šita viršprigimtinė tvirtumo dorybė padeda mums iš vienos pusės nusikratyti ana vaikiškąja baile, kuri mus paprastai apima, susidūrus su pavojais ir priešingumais, o iš kitos pusės pataisyti ir panaikinti didelį akiplēšiškąjį apie save manyimą, kursai iš tikrųjų yra ne kas kita, kaip tik mūsų silpnumas ir bailumas.

Turėdamas šią tvirtumo dorybę žmogus įgyja drąsos ir ištvėrmės ne tiktai gintis prieš pavojus ir priešingumus, bet ir ramiai pakelti vargus ir persekiojimus ir net, pagaliau, kančias ir mirtį!

Šita tai tvirtumo dorybg Abraomui pridavė drąsos, DIEVUI paliepus, aukoti savo vienatinį sūnų, Dovidui stoti dvikovon su Galijotu, Makabiejų motinai stiprinti savo sūnus kankinimuose. Šita dorybė iš bailių Apaštalu padarė kentėjimo galiūnus ir tikėjimo drąsuolius, kurie "iš tarybos akivaizdos ėjo, džiaugdamies, kad buvo rasti verti kentėti dėl JĖZAUS vardo panieką" (APD. V. 41). Šita dorybė išmankštino tūkstančių tūkstančių kankinių, suteikdama drąsos verčiau mirti kančiose, kaip kad atsižadėti KRISTAUS. Šita dorybė išpažintojams pridavė ištvėrmės atsižadėti savęs ir iškovoti "gerąją kovą," gi silpnoms mergelėms padėjo nugalėti savo kūną, pasaulį ir piktąją dvasią!

Jei mes norime sužinoti, kokiame laipsnyje Švenčiausioji Marija buvo turėjusi šią tvirtumo dorybę, tai mums pakanka prisiminti aną jaudinamąją kantrybę, kuria Ji buvo pakėlusį savo žemiškojo gyvenimo sunkenybes. Iš Josios burnos nebuvo išėję nė vieno nusiskundimo, ar išmėtinėjimo!

Josios žodžiais, kuriais Ji buvo atskreipusi į JĖZŪ, kai Ji atrado Jį tarp žydų mokslinčių: "Sūnau, kam tu mums taip padarei?!" buvo tai ne nekantrios sielos išmėtinėjimas, bet tik nuolankus išreiškimas Josios gilaus skausmo.

Ypatingai aštriais bruožais atsižymėjo Josios tvirtumo dorybė, Jai stovint po kryžiumi. Liepsnojančios Josios širdelėje begalinės meilės verčiama, Nekalčiausioji Marija ištvėrė iki JĖZAUS pasiaukojimo galui po kryžiumi ir iki galui išliko anos mūsų atpirkimo paslapties liūdininkė!

Iš tikrųjų nė vienas geriau, kaip kad Švenčiausioji Marija, negalėjo paliūdyti

apie JĖZAUS dievybę ir Jojo žmogybę, kai Jis kalbėjo ant kryžiaus, mirdamas, žmonijai išganyti. Gi ar tai ne Ji buvo t i k r o j i Išganytojo Motina?! Gi ar tai ne Josios skaisčiausioje yscioje buvo įvykusi Įsikūnijimo paslaptis?! Šio dėlei Ji nė kiek nedvejojo ir negaišo išstatyti save mirties pavojui tikslu išpažinti JĖZŪ KRISTŪ! Galima drąsiai tvirtinti, jog dievažudžiai žydai ne tiktai nė kiek nesigailėjo JĖZAUS Motinos, bet neapkentė Jos tiek, kiek tiktai žydai moka ką neapkęsti! Jei nemėtė akmenimis nei Jos, nei kitų moteriškių, tai tik dėka DIEVO-Žmogaus visagalybei, kursai nepanorėjo leisti, kad Jojo gimines, ar prietelius šioje valandoje Jojo dėlei ištikty prievartos mirtis. Kad šito nebūtų buvę, tai galime būti tikri, jog Švenčiausioji Marija pirmoji būtų patekusi įniršusiųjų žydy nagnosna ir būtų mirusi žiauriausiąja mirtimi!

Nėra tad ko stebėtis, jog Bažnyčia pavadino Ją "Gaillestingiausioji Mergele," gi Patarlių Knyga (XXXI, 10-11) taip apie Ją pranašavo: "Kas ras drąsą moteriškę? Jos vertė kaip dalykų iš tolimiausių žemės pakraščių. Ja pasitiki jos vyro širdis, ir jam netrūksta pelno."

Kadangi Švenčiausioji Marija nepraliejo kraujo už tikėjimą, tai mes tikroje šio žodžio prasmėje Jos negalime pavadinti Kankine. Tačiau, dvasiškoje ir mistiškoje prasmėje, ypatingai Jai pridera šitas nušaukimas ypač dėl Josios tvirtumo dorybės, kuri Ją verste vertė kentėti, dėl Josios karščiausios meilės, kokia Ji priėmė kančias, dėl Josios įstabus stovėjimo po kryžiumi, kur Ji taip drąsiai išpažino savo tikėjimą į JĖZŪ KRISTŪ, kur Josios širdį pervėrė skaudžiausias skausmų kalavijas! Šitų priežasčių dėlei ir Bažnyčia, kaip jau minėjome kalbėdama apie Sopulingiausiąją DIEVO Motiną, davė Jai nušaukimą: "Kankinių Karalienė." Šio dėlei ir Bažnyčia savo mal-

dose Sopulingosios DIEVO motinos die-noje sveikina Ją šitokiais žodžiais: "Sveika, o prakilniausioji Kunigaikštienė! Tu esi pirmoji rožė kankinių sodne! Tau priklauso panystės lelija!"

Ir šventoji Bažnyčia be paliovos mus visus ragina išžiūrėti į Švenčiausios Marijos tvirtumo dorybę ir sekti Josios pavyzdžiu. Josios gyvenimo vargai, Josios kantrybė širdies suspaudimuose, Josios didvyriškas stovėjimas po kryžiumi taip paviršija mūsų gyvenimo vargus, ir nelaimės, ir pavojus, ir suspaudimus, kad negali būti jokio palyginimo! Tačiau, Ji dėl JĖZAUS kantriai ir mielu noru visa tai pakėlė ir už tatai šiandieną Ji daugaus karalystėje apvainikuota garbės vainiku ir pakelta į dangaus ir žemės Karalienės poaukštį!

Josios pavyzdys turi ir mus paraginti tvirtai laikytis savo tikėjimo, primindamas mums JĖZAUS žodžius: "Kiekvienas, kurs išpažins mane žmonių akyse, ir aš išpažinsiu jį prieš mano Tėvą, kursai yra danguose" (Mat. X. 32).

Deja! Kiek mažai žmonių, kalbant bendrai, ir lietuvių atskirai imant, turi tvirtumo dorybę! Mažiausias pavojus, mažiausias skausmas, mažiausias pagunda iššaukia nepasitenkinimą, nusiskundimus ir net rugojimus prieš DIEVĄ! O ką čia ir besakyti apie tvirtą išpažinimą savo tikėjimo?! Gėdijamės prieš kitatikius prisipažinti esą katalikai! Šypsoma, kad išjuokia mūsų tikėjimą, kai niekina mūsų Išganytoją! Dalyvaujame prieštikybinių žmonių pasilinksminimuose gavėnios, ar advento metu, palaikome prieštikybinių spaudą! Nelaimingi pamirštame, jog kas gėdijas KRISTAUS šiame gyvenime, tas ir pomirtiniame negyvens kartu su Juomi, su Švenčiausiaja Marija ir visais tikraisiais tvirto tikėjimo išpažintojais.

To Valgio Stiprybē

Pagal *kun. V. F. Kienbergeri*
parašē *kun. Pr. J. Vaitukaitis*

Ant Kryžiaus ir Šv. Mišiose antroji priežastis yra toji, būtent, kad padēkotume Dievui už visas apturētas šīame pasaulī malones. Daugiausia maldū, kurias kunigas kalba per Šv. Mišias, yra dėkoniū ir maldavimū maldos. Dievas mums davē Maloniū tezaurā. Jei tai būtū pinigū tezauras, argi žmonēs neitū ī pasaulio pakraščius, kad gavus turto iš to tezauro?

Tat, malonēs yra lygiai turtas Danguos Maloniū Tezaure. Per Šv. Krikštā mes gauname kredito iš to Tezauro ant tiek, kiek galime maloniū pelnyti. Mums nereikalinga per sunkiai darbuotis, kad daug jū sutaupyti. Tam tikslui Kristus, gyvendamas, čia, žemėje, pasidarbavo dėl visū mūsū. Viskā, kā mes turime daryti, tai panaudoti ir tinkamai suvartoti tāsias malones. Kristus, Dieviškasis Skarbininkas, nepavydēdamas, tū maloniū duoda tiems, kurie jū maldauja ir sąžiningai prisipažįsta, kad jie nieko neturī ir be Dievo nieko negalī. Jei tik mes pultume keliais ir maldautume Kristaus maloniū, kad mums pavyktū kilniuose mūsū pasiryžimuose, kad nugalētume pagundas, kad pelnytume Dangu, Jis mums duotū ne vien tik maloniū, kuriū maldaujame, bet ir maloningesniai laimintū žemiškāji mūsū gyvenimā.

Betgi mes jau gavome tas dovanas, už kurias turime būti Jam dėkingi. Jei pats gautum iš to, iš kurio maldavai automobilias ar kitū kokiū dovanū, kuriū visi trokštame, kad turētume, galima įsivaizdinti, kad tokiam geradariui nenustotum dėkojēs. Tačiau, kai Jėzus Kristus mums duoda maloniū, dovanū labiau vertingesniū, negu žmonēs gali duoti, argi mes vertai Jam dėkojame? Kartais, *gal visai Jam nedėkojame?* Ne. Taip darydami mes el-

giamēs, kaip išdykę vaikai, ir, dar skundžiamēs, kad daugiau negavome.

Viena iš priežasčių, dėl ko Šv. Mišios, taip pat ir Kalvarijos Auka, buvo aukotos, tai padēkoti Dievui už Jo malones. Tat, argi nemanai, kad geriausias būdas Jam padēkoti, tai pamaldžiai ir dievotai išklausti Šv. Mišiū, sulaikant mūsū dvasiā nuo žvalgymosi ī pagundas ir ī pasaulī, kurs nieko mums neduoda?

Dėl ko gi Kristus mirē ant Kryžiaus? Dėl to, kad pats žmogus prarado visas galimybes ī Dangu per Adomo nepaklusnumā.

Dėl ko gi yra Šv. Mišiū Auka? Dėl tos pačios priežasties. Žmogus nenustojančiai nusideda. Dievas jam duoda dovanū ir tas žmogus paskui juokauja iš Dievo ir nuodėmingai vartoja gautas dovanas. Dievas žmogui davē Dešimtį Įsakymū. Jei žmonēs gyventū jū prisilaikydami, tai visas pasaulis būtū laimingas. Bet, kā gi žmonēs daro? Jie juos paneigia ir po kojū mina ir prieštarauja Dievui, Kurs jiems davē įsakymus.

Kartais aš net mąstau, jog žmonēs, taip elgdamiesi, gal mano, kad Dievui daro malonę, jei užlaiko Jo įsakymus. Tuo jie elgiasi taip, lyg Dievas neturētū teisės duot- žmonėms įsakymū.

Daugelis iš mūsū mato trafikos saugumo ženklus, įsteigtus gatviū kertēs bei šalyse, kur praeina žmoniū minios ar važiuoja automobiliais. Raudona ir žalia šviesos mainosi, kad apsaugoti nuo pavojū žmones, einančius skersai abiejū gatviū. Argi žmogus manytū, kad miestui daro didelę malonę, jei sustoja, kai pasirodo raudona šviesa? Ne. Mes esame dėkingi, kad saugumo šviesos yra įvestos. Kitaip galētū kam nors ištikti nelaimē:

vienas gali būti sužeistas, o kitas užmuštas.

Dievo Įsakymai yra lygiai taip pat, kaip ir raudonų ar žalių šviesų ženklai: "Sustok ir eik." Įsakymai mus sergsti ir perspėja, kad nežengtume į nuodėmę. Ji, nuodėmė, mus atitraukia nuo Dievo ir amžinai pasmerkia į pragarą. Įsakymai yra ir turi būti mūsų saugumo ženklai. Betgi mes, visai neprotingai, lyg nedaugliai vaikai, bėgame į nesaugumo bei pragaisties pavojus. Greitai važiuojantieji automobiliai yra tos dažnos pagundos, kurios gali mus partrenkti, gal nužudyti, o žmonės neliauja nustoti nuodėmiauti, neatsiklausdami saugumo ženklų — neklauso Dešimties Įsakymų ir jų nevykdo. Išmintingesnį žmogų, jei susituri ir paliauja nuodėmiauti, jį vadina "paiku" ar kvailiu." Betgi veikloje trafikos gatvėje, žmogus, kurs nepaklauso saugumo ženklų, jis pats yra "kvailys"; ir žmogus, kurs neklauso Dievo ir Jo Įsakymų, paskiau ar vėliau, bus nutrenktas stačia galva žemyn ir paskandintas degančioje pragaro ugnij. Tat, kas gi yra "kvailys"?

Dievas, iš Jo Altoriaus Sosto, labiau klauso mūsų maldavimų, kad mums atleistų mūsų nusizengimus. Šv. Mišios tikrai yra Jo Audiencijos sostas. Per išpažintį, Jis atleidžia; per Šv. Mišias, Jis myli ir trokšta mūsų klausyti, kad mes ir vėl melstume Jo atleidimo dėl mūsų. Už kiekvieną gailestingumo maldavimą, Jis duoda gausių malonių. "Prašykite, ir bus jums duota."

Paskutinė priežastis dėl Šv. Mišių Aukos ir Kalvarijos Aukos yra toji, būtent, kad apturėtume visas malones ir palaimas. Antroji priežastis buvo minima dėl to, kad Dievui padėkoti už gautas malones. Dabar daugiau jų prašome.

Dievas nėra lygus žmonėms. Ar kartais teko ko nors prašyti iš draugo ar prietelio? Žinoma, kad taip. Jei draugas buvo ištikimas bičiulis, jis niekada neat-

sakė ir maloniai davė. Betgi pats nedrįstum savo gero bičiulio prašyti ką nors daugiau gauti tuo pačiu laiku, kai jam dėkoji už pirmąją dovaną. Ir negalima įsisvajoti, kad jo melstume dovanų savaite po savaitės, ir net visada. Mes turėtume nurausti visiems laikams, jei tokios drašios mintys mums atsitaikytų draugiškuose santykiuose su kitu draugu.

Betgi Dievas yra kitokis. Mes niekada neatsiduriame kėbluman, jei prašome daugiau Jo malonių. Jis myli ir trokšta duoti. Jis Pats Save davė mirčiai Kalvarijos kalne. Jis nori duoti. Tuo pačiu Jis trokšta, kad mes Jo prašytumėm. Tiesa, kad Jis yra visada pasirengęs mūsų klausyti ir mums visada duoti. Tačiau, kai mes klupome prieš Jį Šv. Mišių laiku, kai Jis žino, kad mes pilnai įvertiname Šv. Mišių auką, tada Jis yra maloningesnis klausyti nuo Altoriaus, Jo Sosto audiencijos.

Ar teko jums skaityti ar girdėti apie senovės karalius? Jie turėjo sėdėti audiencijos kambariuose, beklausydami visokių skundų ir maldavimų. Jie turėjo reikalo tik su žemiškais dalykais ir kartais duodavo žemiškųjų dovanų. O Kristus, mūsų Dievas, mums duoda dovanas, tas malones, kuriomis galime pelnyti Dangų. Todėl, "Belskite (į Dangų), ir jums bus atidaryta (Dangaus Karalystės vartai)."

SPOKANE, Wash. Ilgą laiką Carvane, 49 m. amž., kartu su kitais vargšais eidavo kasdien sriubos valgyti iš viešios miesto virtuvės. Tomis dienomis policionas jį išvedė iš sustojusių vargšų eilės ir padarė pas jį kratą. Rado kiek pinigų ir banko knygutę su 7,320 dol. indėlių.

Teisėjas Stockner'is šį "vargšą" nubaudė 36 dienų sunkiųjų darbų ir 250 dol. pabauda.

ROMA. Liepos 31 d. Italijoje buvo 931,291 bedarbis. Iš to skaičiaus 275,000 bedarbių mokama valdiška pašalpa.

Laiškas Giminėms

Mylimieji Giminaičiai:—

Nuoširdžiai sveikinu broleňą Mykolą ir visą jūsų šeimelę. Linkiu visiems Viešpaties palaimos.

Jau daug laiko prabėgo, kai matėmės. Būtų labai malonu kuomet nors pasimatyti. Jeigu Jums aplinkybės leistų, kviečiu pas mus atvažiuoti su visa šeimle. Manau, kad vasaros metu tikrai galėtumėtė. Jei negalėtumėtė atvažiuoti, tai praščiau nors visos šeimos paveikslą atsiųsti. Pas mus nieko naujo.

Brangus Broleli, norėčiau ši tą pasakyti bei priminti Broleliui apie mūsų dvasinius bei tikiybinius reikalus, kurie liečia mūsų sielų išganymą. Nors man yra labai nemalonu apie tai kalbėti, ir, be abejonės, Tamstoms klausyti. Man, kaip artimam Jūsų giminaičiui, yra būtina pareiga pakalbėti, priminti, išpėti. Taigi, brangus Broleli, prašau kantriai išklausyti, ką aš turiu pasakyti.

Mes čia, žemėje, vadinamoje ašarų pakalne, esame tik keleiviai, apsigyvenę visai trumpam laikui. Mes visi gerai žinome, kad ne čia yra mūsų tikroji tėvynė. Čia yra ištrėmimo ir įvairių vargų bei ašarų vieta. Čia kiekvienas dejuoja, nešdamas savo kasdieninį vargų ir sopulių kryželį. Priglauskime ausį prie žmonijos širdžių, o išgirsime, kad kiekvienas dejuoja-aimanuoja, ar jis būtų didžiausias beturtis, elgeta ar turtuolis, nebežinantis savo turto galo. Visi atsakys vienaip: mes esame nepatenkinti. Dėl to, kad ne čia mūsų tėvynė. Tikroje tėvynėje to viso nebus. Ten nepasitenkinimui vietos nėra. Kaip sako apreiškimo knygoje: “Kiekviena ašara bus nušluostyta nuo jų akių.” Šioje žemėje yra labai pavojinga kelionė. Mes čia, žemėje, gyvendami keliaujame lyg tuščių, plačiu tamsiu tyru (dykuma), kur bastosi įvairūs mūsų sielos priešai. Kiekvienas iš jų siūlo mums savo kelią

ir nori būti mūsų vadais. Žadėdami nuvesti į “laimeį.”

V. Jėzus sako: “Vienas yra jūsų Mokytojas ir Vadas. Kas eina paskui mane, tas nevaikščioja tamsybėse.”

Kokie yra žmogaus priešai?

Kas tik žmogų skiria nuo Dievo, tas yra didžiausias žmogaus priešas. Kas Dieva turi, viską turi, kas Dievo nebeturi — nieko nebeturi, — sako Šv. Augustinas, vyskupas. Taigi, žmogus, atsitraukęs nuo Dievo, yra neturtingiausias, nors jis kūniškai būtų ir labai turtingas, bet siela yra apiplėšta. Ką padėtų žmogui, jei tokioje padėtyje reikėtų stoti Dievo Teisman? Šv. Raštas sako: “Baisu yra patekti į Gyvojo Dievo rankas ir už mažas nuodėmes.”

Kas skiria žmogų nuo Dievo?

Revolucijos metu, Prancūzijoje, kuomet bedieviai paėmė į savo rankas valdžią, ieškojo priemonių, kaip greičiausiai galėtų išplatinti bedievybę ir išplėsti iš tikinčiųjų tikėjimą. Taigi, tarp daugelio kitų priemonių bedievybei platinti buvo pripažinta kaip geriausia, būtent, spauda. Tuomet jie pasėjo po visą Prancūziją milijonus egzempliorių įvairiausių bedieviškų laikraščių ir knygų, kurios neapsakomai daug tikinčiųjų suklaidino.

Ir priežodis sako: pasakyk, kokius raštus skaitai, aš tau pasakysiu, kas tu esi. Taigi, matote, koks didelis tikėjimo priešas yra bloga knyga ir blogas laikraštis, bet dažnai pasitaiko, kad žmogų nuo tikėjimo ir Dievo atitraukia bedieviai draugai.

Atsimenu iš seniau vieną atsitikimą. Iš Lietuvos į Ameriką atvažiavo vienas vaikas pas savo draugus. Būdamas kataliku, prieš valgant, ar gulant trumpai pasimelsdavo. Jo draugai, pas kuriuos

buvo atvažiuavęs, pamatė, kad jis meldžiasi, sako: "Čia Dievo nėra. Tik tamsuoliai meldžiasi." Vaikinui, matyti, patiko tas patarimas, nes vėliau pasekė savo draugų pavyzdžiu.

V. Jėzus sako: "Vargas tam žmogui, per kurį ateina papiktinimas. Geriau, kad tam žmogui būtų užnertas ant kaklo girnų akmuo ir paskandintas jūrų gilumoje."

Šv. Povilas sako: "Dievas yra tas pats vakar, šiandien, rytoj ir per visus amžius." Toliau sako: "Vienas Dievas, vienas tikėjimas, viena Bažnyčia." Ar Lietuvoje gyvenant, ar Amerikoje ar bet kurioje pasaulio dalyje, visur tie patys Dievo ir Bažnyčios Įsakymai. Dievo Teisme nebus klausama kur tu gyvenai, bet kaip gyvenai ir kaip įvykdei Dievo ir Jo įsteigtos Bažnyčios įsakymus. Ir nuo to pareis žmogaus laimė ar nelaimė.

Niekas nieko dykai neduoda. Norint turėti turto, reikia jį užsidirbti. Taip pat ir Dievas daro. Dykai neduoda turtų, tai yra dangaus.

Pirmiausia Dievas sutvėrė gražiausių dvasių pasaulį, tai yra angelus. Ir tuos gražiausius sutvėrimus Dievas išstatė išbandymui. Dievas paskyrė jiems laiką apsispręsti: ar tarnauti savo Sutvėrėjui, ar Jo klausyti, ar pasilikti Jam ištikimais, ar ne. Kurie angelai pasiliko Dievui ištikimi, tie "užsidirbo" dangų ir dabar džiaugiasi neapsakoma laime. Kaip Šv. Povilas sako: "Nei akys neregėjo, nei ausys negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas parengė tiems, kurie Jį myli." Šv. Povilas, kaip rašo savo laiške tikintiesiems, buvęs paimtas į trečiąjį dangų dvasios pagavime. Dėl to jis ir rašo aukščiau minėtus žodžius: nei akys neregėjo, nei ausys negirdėjo ir t.t.

Mes, žmonės, lyg tie vabalėliai, įlindę į žemę, džiaugiasi, kad jiems ten gera gyventi, taip ir mes, kad tebegyvename šios žemės purvuose, negalime įsivaizduoti dangaus džiaugsmo ir neįvertiname, kokia

nelaimė yra dangaus netekti!

Dabar pažvelkime, kas atsitiko su neįstikimais ir nenorėjusiais Dievo garbinti angelais.

Teresė Neumanaitė, stigmatizuota mergelė (turinti V. Jėzaus žaizdas rankose, kojose, šone ir galvoje), kuriai kas penktadienį atsinaujina V. Jėzaus žaizdos ir pradeda bėgti kraujas iš rankų, kojų, šono ir galvos, kur turi erškėčių vainiko žaizdas. Ji tuomet būna dvasios pagavime. Ją lanko tūkstančiai žmonių. Jų tarpe vyskupai, kunigai, daktarai ir šiaip mokslininkai ir visi mato, kaip ji kenčia V. Jėzaus kančias pradedant sugavimu iki nukryžiavimo. Ši mergaitė gyvena Vokietijoje, Konersreito sodžiuje. Kas įdomiausia, kad ji neima jokio valgio nei jokio gėrimo, išskiriant Komunią, nuo 1928 m. Tą liudija saugotojos, — seserys vienuolės, kurios buvo pristatytos saugoti, ar iš tikrųjų Teresė nieko nevalgo.

Ši mergaitė žino net žmogaus sąžinę. Kartais pasitaiko, kad lankytojų tarpe būna ir netikinčiųjų. Tuomet ji pasako, kad tas ar toji yra Dievo priešai, tai yra netikintieji. Pasitaiko daug ir atsivertimų atsilankiusiųjų tarpe.

Penktadieniais, kančios metu, Teresė būna dvasios pagavime ir mato įvairiausių reginių, ypač apie V. Jėzaus kančią. Tarp įvairių regėjimų, ji matė ir blogųjų angelų atsiskyrimą nuo Dievo. Pirmiausia ji matė angelus Dievą garbinančius, paskui ji matė kaip staiga atsiskyrė šeši arkangelai ir paskui juos daug angelų pasekė. Toliau ji sako, kad toks buvo baisus angelų nuo Dievo atsiskyrimo reginys, kad ji sako: "Jei ko nors iš Dievo prašyčiau, tai pirmiausia prašyčiau, kad man daugiau nerodytų angelų atsiskyrimo nuo Dievo, nes jis labai baisus."

Taigi aišku, kad buvo baisiausia nuodėmė, jog Dievas nebedavė jiems laiko atsiversti ir atgailos daryti, nes jie Dievą tikrai pažino.

Žmogus nusideda, Dievo pilnai nepažindamas; todėl jam, žmogui, Dievas atleidžia jo nuodėmes, nors jos būtų ir didžiausios ir tuojau po nusidėjimo Dievas žmogaus nebaudžia, bet laukia, kad sugrįžtų ir pamestų savo blogą gyvenimą. Pats Dievas sako: "Nenoriu žmogaus nusidėjėlio mirties, bet laikiu, kad sugrįžtų ir gyventų." Toliau V. Jėzus sako: "Sakau jums, bus didesnio džiaugsmo Dievo angelams iš vieno nusidėjėlio, darančio atgailą, negu iš devynias dešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikalinga atgaila." Tai, štai, kaip dangus priima grįžtantį prie Dievo nusidėjėlį.

Jau per toli nuėjau, aiškindamas, kaip gerieji angelai dangų pelnijo ir kaip neįtikimieji pragarą pelnijo.

Dabar pažvelkime, ką Dievas padarė su žmogum. Ir jam Dievas nedavė dangaus dykai. Dievas, sutvėręs žmogų, leido jį į gražų rojų ir liepė valgyti visų medžių vaisius, bet nuo to medžio, kuris buvo rojaus viduryje, įsakė nevalgyti. Taigi, žmogus jau buvo pastatytas apsispręsti: ar Dievo klausyti, ar vykdyti. Jo įsakymą ar nevykdyti. Dievas, uždraudamas valgyti, taip pat pasakė, kas atsitiks jiedviem, jeigu jie įsakymo neįvykdys.

Štai, žmogus nusprendė Dievo neklausyti ir išsirinko velnią savo valdovu. Vadinasi, jau dangų prarado. Dievas, gailestingiausias Tėvas, pasigaili žmogaus, praradusio amžinąją laimę, prižada atsiųsti savo mylimiausį Sūnų, kad atmokėtų Dievo teisybei tą didelę skolą už pirmąją ir už mūsų visų nuodėmes.

V. Jėzui bemokant žmones apie dangaus karalystę, vienas priėjęs paklausė, sakydamas: "Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad laimėčiau amžinąją laimę?" V. Jėzus jam atsakė: "Laikyk įsakymus ir būsi gyvas," reiškia, išganytas. Taigi, štai, kiek mažai iš mūsų Dievas reikalauja, kad "užsidirbtume" dangų. Dar duota yra mums laiko; ar daug — nežinome,

bet dar yra duota, kad uždarbiautume, kad nenuėitume tuščiomis rankomis amžinybėn. Tik netingėkime.

Kaip jau aukščiau sakiau, V. Jėzus nedaug iš mūsų tereikalauja: "Laikyk įsakymus ir būsi gyvas." Eik savo katalikiškas pareigas, atlik nors vėlykinę išpažintį, mokyk savo vaikelius katalikiškoje mokykloje ir tuomet bus viskas tvarkoje.

Jei rūpinsimės vien kūno reikalais, o apie savo sielą nė kiek nesirūpinsime, tada būsime panašūs į tą šeimos tėvą, kuris, turėdamas du kūdikius, vieną labai mylėtų ir viskuo aprūpintų, o antro nekęstų ir visai juo nesirūpintų. Taigi, ant-rasis būtų labai nuskriaustas. Būtų didelė to šeimos tėvo neteisybė.

Panašiai yra ir su žmogumi, kuris rūpintųsi vien kūno reikalais. Vadinasi, tok-sai žmogus yra nepilnas žmogus: viena dalis labai penima, o antra badu marinama. Jei taip gyvensime, tai kur dingsime, kūno netekę?

Bedieviai kartais sako: "Kaip aš dabar eisiu pas tokį pat žmogų kunigą ir sakysiu savo nuodėmes." Kunigas koks jis bebūtų, ar geras ar blogas, kad ir būtų blogesnis už paprastą žmogų, kuomet sėdi klausykloje, tada jis užima paties Dievo vietą. Tada mes sakome savo nuodėmes ne kaip žmogui, bet kaip pačiam Dievui. Ne kunigas atleidžia mums nuodėmes, bet pats Dievas atleidžia mums nuodėmes, pasinaudodamas kunigu, kaip tarpininku. Kunigas mums atleidžia nuodėmes ne savo galia, bet Dievo vardu.

Kunigas turi įgaliojimą atleisti žmonėms nuodėmes. Kunigas, ar vyskupas, ar pats Šv. Tėvas, pats turi eiti pas kitą kunigą, ar pas vyskupą, pasisakyti nuodėmes, kad per juos gautų atleidimą.

Kai kurie sako: "Kas įgaliojo kunigus atleisti žmonėms nuodėmes?" Kunigas turi būti išventintas Romos katalikų vyskupo, kuris priklauso Apaštalo Sosto, tai yra, Popiežiaus. Popiežius, arba kaip

tikriau lietuviškiau vadiname, Šventasis Tėvas, yra apaštalo Šv. Petro ipėdinis. O Šv. Petras gavo valdžią iš paties V. Jėzaus.

Štai, kaip yra Šv. Rašte aprašytas apaštalų įgaliojimas atleisti nuodėmes ir skelbti Evangeliją: V. Jėzus, iš mirusiųjų atsikėlęs, apsiereiškė savo mokiniams ir jiems tarė: "Ramybė teesie su jumis. Tai pasakęs, Jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: ramybė teesie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir jiems tarė: imkite Šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos" (Šv. Jono 20, 17-26).

Taigi, štai, kaip šv. Jonas, V. Jėzaus mokinys aprašo, apie įgaliojimą nuodėmes atleisti. Kitoje Evangelijos vietoje yra aprašyta, kad V. Jėzus gydydamas ligonį, visuomet prieš išgydant atleisdavo nuodėmes: "Pasitikėk, sūnau, tau yra atleistos tavo nuodėmės." V. Jėzui nereikėdavo pasisakyti nuodėmių, nes Jis, kai po Dievas, žinojo žmonių sąžinę.

Kai kurie vėl sako: "Kaip mes galime tikėti, kad nematome nei Dievo nei sielos." Daug dalykų mes nematome, bet gi tikime, kad jie yra. Mes nematome skausmo, bet tikime, kad jis yra. Nematome taip pat savo proto, bet tikime, kad mes jį turime. Mes nematėme didžiojo Lietuvos kunigaikščio Vytauto, bet tikime, kad jis buvo, nes kurie jį matė, įrašė į istoriją. Taigi, taip yra ir su Dievu ar su mūsų siela. Dievas yra dvasia ir mūsų siela dvasia, ir todėl kūno akimis negalime matyti.

Kiti vėl sako, kad yra paklydusių kunigų ir todėl netikime.

Yra paklydusių kunigų, bet nedaug. Jie yra ir gi žmonės. Jei kunigas paklydo, tai jau argi ir mes turime klysti ir rankas nuleidę aimanuoti, Dievą kaltinti ir pagaliau praradę tikėjimą, eiti paskui

paklydėlį į pragarą? Taip neturi būti. Turime pasirodyti smarkūs Kristaus kareiviai esą, kad kokiam vėjeliui papūtus nenuleistume rankų. Jei kunigas paklydo, tai jis pats už save ir atsakys. Mums nereikės už paklydėlį kunigą atsakyti. Šv. Raštas sako: "Kiekvienas žmogus Dievo teisme turės parodyti savo darbus."

Kiti sako, kad netiki pragaro. Žmogus, kuris turi nusikaltusią sąžinę, ramina save, kad nėra bausmės, nėra pragaro, Jei koks nusikaltėlis žmogus, sakysim, žmogžudys ar vagis, sakytų: nėra kalėjimo ir toliau galima vogti. Argi kalėjimas išnyks? Galima sakyti nors ir tūkstantį kartų, kad nėra Dievo, nėra pragaro, bet dėl to pasakymo nei Dievas nei pragaras neišnyks.

Skačiau vienoje knygelėje, kad netoli Bostono, Mass. laisvamaniai viename bedievių susirinkime nubalsavo, kad Dievo nėra. Jei Dievo buvimas ar nebuvimas pareitų nuo nubalsavimo, tai tada, žinoma, nubalsavimas turėtų savo reikšmę. Bet, deja, ne nuo balsavimo tas pareina.

Toliau, Šv. Raštas paaiškina, kaip V. Jėzus įgaliojo savo apaštalus skelbti Jo dieviškąjį mokslą. Štai, kaip aprašo:

"Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas, kas gi netikės, bus pasmerktas." (Morkus 16, 15-20).

V. Jėzus, prisikėlęs iš mirusiųjų pasakė Tomui, savo mokiniui: "Tomai, regėjai ir dėl to itikėjai, bet palaiminti tie, kurie neregėję itikėjo."

Taigi, mes neregėdami, o tikėdami, "užsidirbsime" (pelnysime) dangiškuosius turtus, kuriuos amžinai vartosime. Dabar dar uždarbio laikas.

V. Jėzus kietaširdžiams žydams sakė: "Jeigu jūs netikite mano žodžiams, tikėkite mano darbams." Taigi, mūsų tikėjimas turi būti paremtas V. Jėzaus stebūklais. Nuo pasaulio pradžios nebuvo tokio žmogaus, kurs būtų galėjęs daryti tokius

stebūklus, kaip V. Jėzus darė, būdamas Dievu-Žmogum. Jo klausė ne tik neišgydomos ligos, bet vėjai ir audros pažino savo Sutvėrėją.

Na šiuo ir baigsiu rašyti šį laišką. Telaimina Jus visus Visagalis Viešpats!

Su meile ir pagarba
P. P.

Jus mylįs

Mūsų Darbai

Neužilgo prasidės Šv. Marijos Kolegijoje antras mokslo metas. Kolegija matyt pažangos yra daug padarius per vienerius metus. Tikimės, kad metai po metų žengsime vis smarkiau pirmyn.

Iš studentų perdaug negalima tikėtis. Jie jeigu gerai mokinasi ir jų tėveliai už juos užmoka tai jau tuomi pažanguojama gana greitai pirmyn. Bet Šv. Marijos Kolegija turi ir skolos, nes kaip buvo pirktas ši vieta tai Kolegijos Rėmėjai teturėjo tik \$45,000.00 o gi užmokėta \$95,000.00.

Kai kurie uoli Rėmėjai yra paskoline pinigų be nuošimčių, kiti su labai mažu nuošimčiu. Ir šita Rėmėjų parama yra labai, labai naudingas darbas. Būtų gera, kad ir daugiau tokių Kolegijos Rėmėjų atsirastų, kad be nuošimčio arba su labai mažu nuošimčiu paskolintų keletą tūkstančių, tada būtų galima dar smarkiau žengti pirmyn lietuvių kolegijos darbe. Ypatin-gai dabar kada kai kurie žmonės neturi kur savo pinigus saugioje vietoje laikyti, taigi tiems labai patartina su Marijonų Vienuolija susižinoti kokioms sąlygoms galima savo pinigus ir apsaugoti ir kartu labai didelį darbą del lietuvių kultūros padaryti.

Žinoma pageidaujama, kad kiek dar trūksta gauti del lietuvių kolegijos visai be jokio nuošimčio, bet kuomet tokių geradarių pristinga, tai reikia tartis ant mažiausio nuošimčio ant kiek galima.

Taigi kam rūpi saugioje vietoje savo pinigus pasidėti ir lietuvių kultūrai iš to

naudą padaryti, privalo kreiptis šiuo ant-rašu:

Kolegijos Rėmėjų Centras
Marian Fathers
2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Ill.

Kolegijos Rėmėjai:

P. Dereškevičius, Waterbury, Conn.	1.00
St. Maczuk, Raymondsville, Mo.	3.00
Miss A. Meale, Bernardville, N. J.	5.00
V. Kazikonienė, W. Lynn, Mass.	1.00
K. Vosylienė, So. Boston, Mass.	1.00
J. Lukša, New Haven, Conn.	1.00
T. Clemovich, Centralin, Ill.	3.00
A. Vaškevičius, Detroit, Mich. ..	1.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

Rėmėjų Centras.

A. † A.

KUN. LONGINAS KAVALIAUSKAS

Šv. Kazimiero parapijos, Providence, R. I., klebonas, Amerikos Lietuvių Kolegijos prietelius ir josios Rėmėjų garbės narys, mirė 8 d. rugpiūčio mėnesio, 1932 m., sulaukęs 43 metų amž. Ilgos ir sunkios ligos iškankintas, rodė didelės kantrybės pavyzdį, pilną atsidavimą Dievo valiai ir susitaikymą su savo liknau. Švč. Marijos kolegijoje buvo atlaikytos kelerios šv. Mišios. Visų Rėmėjų prašoma už jį sukalbėti dalelę Ražančiaus. — Teilsis Ramybėje!

A. A. Kun. Longinas Kavaliauskas

(1889 -- 1932)

Kun. Kavaliauskas gimęs ir augęs Lietuvoje. Tėveliui atvykus į Ameriką, jį pasekė ir jojo sūnus Longinas, neturėdamas dar nė dviejų dešimčių metų. Čia savo uždarbio ir tėvelio padedamas išėjo aukštuosius mokslus lenkų kolegijoje Detroit — Orchard Lake, Mich. Dvasinių mokslų mokėsi garsioje Montrealio seminarijoje, Kanadoje. Artimas jojo seminarijos mokslų draugas, kurį jisai sekė ir savo pastoracijos darbuotėje irgi yra jau a. a. kun. Julius Čaplikas. Jiedu buvo du tyliu ir rimtu darbininku Kristaus vinyne Springfieldo ir Providence vyskupijose.

Išisventęs kunigu, kun. Kavaliauskas paliko šv. Kazimiero parapijos klebono kun. J. J. Jakaičio pagelbininku. Čia jam teko sunkiai dirbti keletas metų: ėjo mokyklos statyba, didžiulės parapijos pastoracijos darbas reikėjo atlikti toksai, kurį šandie pasidalinę dvi didelės parapijos ir jį dirba keturi kunigai. Iš pirmų dienų patekęs į sunkų parapijos darbą, išmoko tą darbą sistematingai dirbti. Kuomet paliko Providence šv. Kazimiero parapijos klebonu, parodė savo išsvermę.

Providence parapiją sutvarkė a. a. kun. Julius Čaplikas, įgydamas parapijai gražaus turto — didelę kleboniją. Kun. Longinas Kavaliauskas laikė savo užduotimi pastatyti naują bažnyčią. Tai buvo jojo gyvenimo didžiausias troškimas. Prie šio darbo jisai ėjo apgalvotai ir atsargiai. Visu pirma kėlė kapitalą. Surinkęs pakankamai pinigų, nupirko netoliese porą lotų su neblogais namais kaip būsimą vietą bažnyčiai. Nenorėjo jisai apleisti ir senosios bažnyčios, norėdamas čia įruošti gražią salę, savaitinę lietuvių kalbos ir tikybos mokyklą. Naujam klebonui telieka tiktai varyti tas įpusėtas darbas tolyn.

Kun. Kavaliauskas buvo didelių ga-

bumų žmogus. Moksle jisai ėjo visuomet pirmose eilėse. Turėjo įgimtą poeto talentą. Sunkus parapijos darbas nedavė jam progos tą talentą išvystyti.

Kaip dvasios vadai vertino savo draugą ir kaip žmonės mylėjo savo dvasios tėvą, pasirodė laidotuvių dienoje. Liga graužė jo sveikatą jau nepirmas metas. Šiais metais jina visiškai suiro. Visą gražų pavasarį ir vasarą jisai praleido lovoje, mažai iš jos bepakildamas. Jam gelbėjo pastoracijos darbe Lietuvių Kolegijos kunigai — mokytojai; vasaros metu jį vadavo kun. J. Vaitekūnas. Savaitę prieš mirtį jį suparaližavo. Kada Aukščiausias pašaukė pas Save, tuoj žinia pasklido po visą plačiąją Ameriką. Tuomet vyko Kunigų Vienybės Seimas. Dalyviai paskubino savo posėdžius, kad spėtų į laidotuves. Daugelis kunigų iš Philadelphijos nakties metu važiavo į Providence, teatvykdami į laidotuves.

Iš vakaro įvyko eksporta į bažnyčią. Iškilmėms vadovavo kun. Augustinas Petraitis; jam asistavo kun. P. Juraitis ir kun. V. Puidokas. Ant rytojaus įvyko pamaldos bažnyčioje. Po pamaldų lavonas buvo iškilmingai išlydėtas į katedrą. Čia buvo atlaikytos gedulingos pamaldos. Celebrantu buvo patsai vyskupas Jo Ekscelencija Vilius Hickey, D. D., asistuojant prelatui Blessing, D. D., dijakonui — kun. P. Strakauskui, subdijakonui — kun. J. Vaitekūnui; garbės dijakonams — kun. K. Vasiui ir kun. J. Naviekui; kitas pareigas ėjo kun. V. Puidokas, klierikai V. Šaulys ir J. Neudžius.

Visa eilė kunigų draugų užėmė vietas garbės karsto nešėjų. Lietuvių kunigų buvo 22; svetimtaučių antra tiek. Atsisveikinimo žodį pasakė kun. Augustinas Petraitis, šv. Kazimiero parapijos, Worcester, Mass., klebonas, artimas velionio draugas ir jojo valios vykintojas. Po Li-

beros angliškai prakalbėjo patsai Jo Ekscelencija vyskupas, iškeldamas velionio darbštumą, jojo pasiaukojimą savo avijai, jojo nuveiktuosius darbus parapijoje. Visa laidotuvių sątvarka, garbaus Ganytojo pareikštosios mintys ryškiausia nurodė a. a. kun. Longino Kavaliausko asmenybės prasmę vyskupijoje: jisai buvo laidojamas kaip žymusis dignitaras. Tokiu tai būdu Bažnyčia ir žmonės atidavė paskutinį patarnavimą tam, kuris, būdamas gyvas ir sveikas, dirbo jų garbei ir gerovei.

Apylinkės bažnyčiose irgi buvo atlaikytos pamaldos už velionį, kur jisai darbavosi, turėjo giminių ir prietelių, kaip Worcester, Hartford, Thompson. Kun. L. Kavaliausko kūnas buvo palaidotas Hartfordo kapinėse, kame pp. Kavaliauskų šeima turi savo lotus. Gaila jauno darbininko, iespėjusio sulaukti 43 metų ir galėjusio dar daug pasidarbuoti žmonijos naudai, bet Aukščiausias pasitenkino ir tais darbais, kurie palieka mums gražiu pavyzdžiu, žadinančiu sekti prakilniais amžinojo gyvenimo keliais. N. J.

**MARIAN HILLS COLLEGE
HINSDALE, ILL.**

Kas nori studijuoti Lietuvių Kolegijoje tesikreipia **Rev. Dr. J. Navickas, St. Mary's College, Thompson, Conn.** bet kas iš Vakarinių Amerikos Valstybių, tai yra, iš Illinois ir aplinkinių valstybių, negali keliauti į Connecticut, tai pirmųjų dviejų kolegijos metų mokslą gali įgyti Marian Hills Kolegijoje.

Kreipkitės adresu:

**REV. V. KULIKAUSKAS,
Marian Hills College,
Hinsdale, Ill.**

SAN FRANCISCO, Cal. Prieš 300 metų Japonijoje jau buvo daug japonų katalikų. Staiga sukelti nuožmiausi jų persekiojimai. Katalikai visur buvo gaudomi, kankinami ir žudomi. Tarp jų buvo viešai nukankinti 26 katalikų tikėjimo išpažintojai. Jie pagarsėjo nepaprastu savo pasiryžimu viešai pasisakyti, kad jie neigia visokias kančias ir dėl krikščionybės galvas guldo. Už tai jie ir yra pripažinti kentėtojais.

Turtingas japonas pirklys katalikas Hyrayama savo lėšomis padirbdino tų kentėtojų garsinę filmą. Atvaizduojama, kaip buvo vykdomi Japonijoje katalikų persekiojimai, kaip tie 26 kentėtojai buvo suimti ir nukankinti.

Ši filma atvežta į J. Valstybes ir teatrose rodoma. Arkivyskupas Mitty's pareiškia, kad ši filma yra žmonėms naudinga tikėjimo atžvilgiu. Turės pasisekimo.

NEW YORK. Angelų Sargų bažnyčioje klebonas kun. J. A. Grogan'as iš pamokslinės viešai nupeikė gubernatoriaus Roosevelt'o, kandidato į prezidentus, žmoną, kuri remia gimdymų kontrolės judėjimą.

MARIAN HILLS, MARIJONŲ KOLEGIJOS FARMA, HINSDALE, ILL.

Darbo Dienoj rengiamas išvažiavimas pirmojo dešimtmečio paminėjimui farmos nupirkimo prie Brolių Marijonų naujokyno įvyks iškingos medžių vardinės: atminčiai Jurgio Washingtono, arkivysk. Jurgio Matulevičiaus ir Provincijolo Tėvo Felikso Kudirkos. Ryšyje su medžių vardinėmis bus pasakytos kalbos apie daug užsipelnčius didvyrius.

Po visų ceremonijų prasidės farmoj visuotinas pasilinksminimas, žaidimai, įvairūs bizniai, zanavykų su aukštaičiais virvės traukimas, valgiais ir gėrimais šv. Juozapo namo šeiminingų pagamintais visi gerės. Jei oras bus tinkamas, tai Ciceros žemaitis pašoks aukštaitišką kazoką. Jam gelbės vestsidietis Steponas Rokas.

Amerikos Letuvių Žinios

PITTSBURGH, PA.

Amerikos Liet. R. K. Federacija įkurta 1907 m. Savo šimtinį iš eilės 22-ą suvažiavimą — kongresą turi rugpiūčio 23, 24 ir 25 dienomis, (antradienį, trečiadienį ir ketvirtadienį) Šv. Kazimiero lietuvių parapijoje, South Side, Pittsburgh, Pa.

Didž. gerb. klebonas kun. M. J. Kazėnas su kitų vietos darbuotojų pagalba, šių metų kongresą surengė Pittsburghe, kur kitados daug prisidėjo prie Federacijos įkūrimo ir jo ugdymo: a. a. Baltrus Vaišnoras pirmas Federacijos centro išdininkas; a. a. J. Milius, Federacijos tarybos narys, p-lė A. Sutkaitė ir a. a. kun. J. Sutkaitis ir kiti. O gerb. kun. S. Čepanonis, Homestead, Pa., lietuvių klebonas, visada karštai Federacijos idėją remdavo, ir jos suvažiavimus lankydamas, tik pastaruoju laiku ligos prislėgtas turėjo nuo aktingo darbo pasitraukti. Kun. J. Misius daug Federacijai pasidarbavęs. Federacijos sumanytam bernaičių kolegijos fondui daugiausia jo pastangomis surinkta kelias tūkstančių dolerių. Tėvams marijonams nupirkus Thompsoną, tie pinigai pervesti kolegijai. Ir jaunesnieji Pittsburgho apylinkės dvasininkai visuomet gražiai rėmė katalikų Federacijos darbą ir jos idėją plėtė.

Pittsburgho apylinkė netruksta ir pasaulininkų darbuotojų: kaip antai: p. Grajauskas, p. J. Tamkevičius, K. Stravinskis, Pittsburghe, p. J. Grebliūnas, Homestead'e ir visa eilė kitų, kurių pavardžių jau nebeatmenu.

Federacijos centro valdyba yra pakvietusi pačius žymiausius lietuvių katalikų literatus svarbiais visuomeniniais klausimais referuoti. Daug mūsų išeivijai ir visai tautai pasidarbavęs literatas Jonas Kmitas, didž. gerb. kun. K. Urbo-

navičius parengė referatą "Vieningas veikimas". Antras, nors dar jaunas žmogus, bet jau plunksnos darbais gražiai užsirekomendavęs didž. gerb. Angelų Karalienės Brooklyno parapijos administratorius kun. Jonas Balkūnas skaito "Katalikų akciją." Trečias didis visuomenininkas ir literatas "Draugo" redaktorius gerb. p. Leonardas Šimutis skaito referatą "Spauda ir gyvenimas." Ir ketvirtas kongreso šeimininko gerb. klebono Kazėno nuskirtas asmuo daro pranešimą apie Šv. Pranciškaus seserų Vienuoliją.

Kongresas prasidėjo antradienį iškilmingomis pamaldomis Šv. Kazimiero lietuvių bažnyčioje; po pamaldų tuojau pirmoji sesija.

Trečiadienį pamaldos už mirusius Federacijos prietelius ir tolimesnės sesijos ir diskusijos. Ketvirtadienį kongreso atstovai lanko Šv. Pranciškaus seserų vienuolyną, lietuvių kapines, kur ilsisi buvę Federacijos darbuotojai a. a. kun. Jonas Sutkaitis, Baltrus Vaišnoras — pirmas Federacijos išdininkas, Jonas Milius — tarybos narys ir kiti.

Šiame kongrese dalyvauja J. Ekse. H. C. Boyle, Pittsburgho vyskupas, uolus veikėjas ir karštas rėmėjas katalikiškos akcijos Amerikos vyskupų tarpe.

CHICAGO, ILL.

"Draugo" Administratoriaus kalba per radio iš WGES

Brangūs Draugai:

Dienraštis "Draugas" šeimos rankoje yra patriotizmo vėliava, kuri priduo- da drąsos ir daug energijos pasidarbuoti dėl lietuvių visuomenės, tėvynės ir tikėjimo; dienraštis "Draugas" biznieriams rankoje yra pinigai, doleriai, kurie pagerina biznieriams biznį šimtą nuošimčių; dienraštis "Draugas" mokyklos rankoje

yra brangi knyga, kuri mokina svarbiausius gyvenimo uždavinius; dienraštis "Draugas" Bažnyčios rankoje yra pamokslas, kurs nurodo žmonijai kaip reikia mylėti Dievą ir artimą.

Amerikoje yra vienas milijonas lietuvių: tai yra apie 200 tūkstančių šeimynų. Tad kiekviena lietuvių šeima privalo turėti lietuvišką dienraštį ir tai tokį, kurs mokina kaip reikia išauklėti dorai vaikelius, kaip reikia mylėti Dievą ir artimą. Toku Amerikoje lietuvių dienraščių, kurs moko vesti biznį, kurs moko vaikelius doros, kurs moko Dievo ir artimo meilės, tai yra dienraštis "Draugas."

Lietuvių Amerikoje yra apie 20,000 įvairių biznierių. Dienraštis "Draugas" yra pasiryžęs biznieriams pagerinti biznį šimtą nuošimčių, tik iš biznierių prašo dviejų dalykų: 1) užsiprenumeruoti dienraštį "Draugą"; 2) garsinti savo biznį "Drauge." Taigi biznierių prašome kooperuoti su "Draugu" kaip daro Peoples Furniture Co., o mes jums padėsime ko greičiausia išeiti iš dabartinės depresijos. Mes norime jums padėti ir padėsime kiek tik galėsime, bet biznieriai taip pat nepamirškite dienraščio "Draugo" ir kooperuokite su "Draugo" programa.

Lietuviai Amerikoje turi virš 50 parapijinių mokyklų, akademią mergaitėms ir kolegiją bernaičiams. Šias mūsų tautos brangias įstaigas žadame remti iš visų pajėgų kiek tik "Draugas" galės, bet iš mokyklų prašome dviejų dalykų: 1) skaičiuoti "Draugą", 2) rašyti į "Draugą." O tada mes lietuviai tikrai darysime pažangą pirmyn.

Lietuviai Amerikoje turi 150 gražių bažnyčių. Šios yra mūsų lietuvių tautos brangiausios ir svarbiausios įstaigos. Visų parapijų reikalais būsime rūpestingi, bet tėvėlių kunigų ir visų kartu prašome vieno dalyko: agituoti už mūsų lietuvišką spaudą ir nepamiršti "Draugo."

"Draugas" yra lietuviams Amerikoje

naudingiausias dienraštis. "Draugas" padeda šeimai lietuviškumą palaikyti ir lietuvių visuomenę Amerikoje suorganizuoti; "Draugas" moko draugiškumo ir socialaus gyvenimo. Taigi visas milijonas Amerikoje lietuvių privalo skaityti dienraštį "Draugą" ir remti jį kuom kas gali, o už tai "Draugas" atsilygins draugiškumu ir kartu paremdamas iš savo pusės lietuvius biznierius ir lietuvių mokslo ir tikybos įstaigas.

Už mėnesio laiko pradėsime "Draugo" Vajų su Kontestu ir tada visiems bus proga pasidarbuoti ir net laimėti brangias dovanas. Vajaus ir Kontesto sąlygos ir tvarka bus paskelbta "Drauge."

Kun. J. Mačiulionis, M. I. C.

BOSTON, Mass. So. Bostone buvo L. Vyčių, mūsų jaunimo, organizacijos jubiliejinis seimas. Tęsė tris dienas, rugpjūčio 16, 17 ir 18. Seimo iškilmingos pamaldos buvo Šv. Petro lietuvių parapijos bažnyčioj. Sesijos vyko Municipal Building salėj. L. Vyčių seimo atstovai gerai apsvarstė organizacijos reikalus ir padarė 20 metų darbuotės Vyčių organizacijos apžvalgą.

L. Vyčių organizaciją steigti sumanyta 1912 metais, jos organizavimas ir veikimas teprasadėjo 1913—1914 metais, kada Amerikon atvyko gabus laikraštiniškas ir organizatorius kun. F. Kemėšis, 1913 m. pradėjęs redaguoti "Draugą" ir žymią laikraščio dalį pavesdamas mūsų jaunimo reikalams. Jo įragintas jaunimas noriai dėjosi prie Vyčių. Dygo naujos kuopos, atsirado jaunimui energingų vadų. Veikimas pilnai įsisiūbavo 1915 m., kada pasirodė "Vytis," organizacijos organas, kuris ir šiandien tebėra tuo nuolatiniu akstinu jaunimui organizuotis, dirbti, pasišvęsti. L. Vyčiuose ir prie "Vyties" išaugo daug visuomenės veikėjų, kurie šiandien aukštas vietas mūsų tautos ir visuomenės gyvenime užima.

Šįmetis Vyčių jubiliejinis seimas, So.

Boston, Mass., padarė planus ateities veikimui, numatė būdus, kaip palaikyti senesnius narius organizacijoj, kaip įsigyti paramą kunigų klebonų, be kurių pagalbos L. Vyčių kuopų veikimas sunkus.

Vyčiai daug yra padarę Lietuvos nepriklausomybės reikalams, renkant aukas, keliant išėivioj tautinę sąmonę ir nepriklausomybės obalsį. Nemažas Vyčių skaičius pastojo savanoriais į Lietuvos kariuomenę ir drauge su Lietuvos jaunimu gynė Lietuvą nuo priešų. Vyčiai buvo aktyvūs visose Amerikos lietuvių katalikų centralinėse organizacijose, parapijose, taip pat mūsų kultūrinėse ir ekonominėse įstai-gose. Jie nenuilstamai kėlė lietuviškąjį teatro ir dainos meną, statydami scenoje veikalus ir veikalėlius, organizuodami ir palaikydami chorus. Jie uoliai dėjosi ir prie mūsų spaudos darbų.

Dėl to L. Vyčiai su pasitenkinimu gali pažvelgti į savo organizacijos praeitį ir 20 metų darbo vaisius ir iš tos praeities semti stiprybės ateities darbams. To mes ir linkime!

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Pas mus nėra lietuviškos katalikiškos bažnyčios, tai mes savo dvasios reikalus apsirūpiname airių bažnyčioje.

Man teko čia vietiniam airiui klebonui paaukoti vienas doleris, kad jis atlaikytų šv. Mišias. Dabar kiti sako, kad jis Mišių nelaiko, o tik paskelbia bažnyčioje mels-tis už aukojusius po dolerį. Ar gali tai būti teisybė—

“L.” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Nežinau. Turite ant vietos tą dalyką iširti.

Būva visaip. Vieni žmonės aukoja dolerį ir prašo, kad jų intencija būtų atlaikytos Mišios; gi kiti žmonės aukoja dolerį ir prašo, kad jų intencija būtų užduodamos maldos bažnyčioje. Galimas daiktas, kad taip praktikuojama jūsų mi-

nėtoje airių bažnyčioje.

Už tavo auką klebonas gal atlaikė Mišias, už kitų, — kurie neprasė Mišių, skelbė pasimelsti.

Jei pasitaikys kitą kartą tau aukoti ant Mišių, tai po to klausyk, ar klebonas skelbs Tavo pavardę, užduodamas maldas, ar ne. Tokiu būdu patirsi tiesą.

KLAUSIMAS. Kas sekmadienį arba šventadienį apleidžia be labai svarbios priežasties šv. Mišias, tai turi mirtiną nuodėmę, bet ar turi nuodėmę, jei apleidžia šiokią dieną, galėdamas išklausti?

“L.” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Neturi nuodėmės. Bet doram žmogui katalikui reikia ne vien saugotis nuodėmės, bet daryti ko daugiausia gerų darbų. Taigi Dievas neskubės su savo malonėmis pas tuos, kurie patingi Dievo garbei kiek daugiau pasidarbuoti.

KLAUSIMAS. Aš turiu šv. Benedikto medalikėlį. Ant jo angliškai rašo, kad reikia kalbėti “Five Glorias” in honor of the Sacred Passion; three “Aves” to the B. V. M., and one “Pater” to St. Benedict. Ką tai reiškia lietuviškai?

“L.” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. Lietuviškai reiškia — Five “Glorias” in honor of the Sacred Passion — penkis kartus “Garbė Dievi Tėvui ir Sūnui ir t.t. pagarbinti Švenčiausią Jėzaus Kančią. Three “Aves” to the B. V. M. — Triš kartus “Sveika Marija” švenč. Panelės garbei. One “Pater” to St. Benedict — Vieną kartą “Tėve mūsų” šv. Benedikto garbei.

KLAUSIMAS. Ar galima sakyti protestantams, kad jų tikėjimas nėra teisingas; kad tik vienas katalikų tikėjimas yra teisingas?

“L.” Sk.

ATSAKYMAS. Galima sakyti, jei yra reikalas ir jei gali rimtai paaiškinti tą dalyką, nes tik sausiai tvirtinti tai tuščias dalykas ir tai nei vieno protestanto neįtikrins, o tik suerzins.